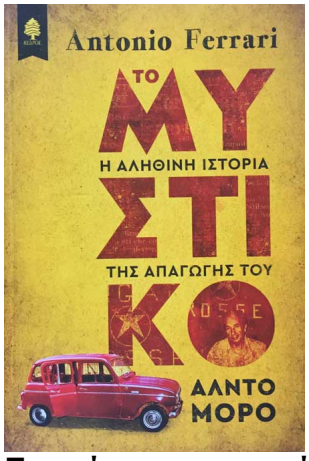

Για κάποιους που έχουν παρακολουθήσει στενά, με ενδιαφέρον και ανοικτά την κορύφωση του δράματος στη γειτονα χώ ρα, η έκδοση του διακεκριμένου δημοσιογράφου αποτελεί μια ακόμα χρήσιμη συμβολή, ακόμα και αν αμπαλάρετε με το περιτύλιγμα της μυθιστοριογραφίας.

Κατ᾽ αρχάς οφείλουμε να αναγνωρίσουμε την μακρά και υψηλή πορεία στο δημιουργό. Ο An. F. δεν είναι κάποιος τυχαίος. Επί δεκαετίες ουσιαστικό στέλεχος της Corriere della Sera, με πλουσιότατες παραστάσεις ως επαγγελματίας, έχοντας συνομιλήσει με τον Αραφάτ, τον Σαρόν, τον Καντάφι, τον Χουσεΐν, τον Μπασάρ Ελ Ασσαντ, τον Μουμπάρακ. Με πάμπολλες αποστολές και βαθιά γνώση της πολιτικής και των πολιτικών, εντός και εκτός Ιταλίας.

Το αφήγημά του είναι πολυπρόσωπο, πολυεπίπεδο, πολυεθνικό και μεταφέρει **τα της απαγωγής και δολοφονίας** του Χρηστιανοδημοκράτη ηγέτη σε μια άλλη διάσταση. Αυτό όμως που μας προξενεί το ενδιαφέρον είναι η θέση του, ό,τι ο Μόρο εν πρώτοις ελευθερώθηκε από τα δεσμά του και αργότερα εκτελέστηκε, με εξωγενή των Ερυθρών Ταξιαρχιών παρέμβαση.

Ο ίδιος σε συνέντευξη που παραχώρησε στον Antonio Sanfrancesco του Ιταλικού σάιτ illibraio.it, δήλωσε: *«Δεν είμαι φανατικός των θεωριών συνωμοσίας, αλλά ποτέ δεν είμαι ικανοποιημένος με τις επίσημες δηλώσεις. Δεν είμαι αφελής, ξέρω η καθαρή αλήθεια είναι μια χίμαιρα. Η εξάλειψη των ψεμάτων, ωστόσο, είναι ένα πρώτο βήμα προς την αλήθεια ».*

«Εξακολουθώ να πιστεύω ότι ο πρόεδρος των Χριστιανοδημοκρατών ελευθερώθηκε και σκοτώθηκε αργότερα. Δύο μήνες, από την απαγωγή έως την εύρεση της σορού, είναι πολλοί. Η πλειοψηφία των Ερυθρών Ταξιαρχιών ήθελε να απελευθερώσει τον Μόρο, μια

μειοψηφία, μολυσμένη από τη γαλλική σχολή Υπερίωνα (Kyrie στο βιβλίο) ήθελε το αντίθετο. Είμαι πεπεισμένος για αυτό και μερικοί δικαστές μου το έχουν επιβεβαιώσει.

Στο ερώτημα, γιατί ο Μόρο έπρεπε να πεθάνει; Απαντά:

«Ο ηγέτης των χριστιανοδημοκρατών, μαζί με τον Enrico Berlinguer, αγωνίστηκαν για να βγάλουν την Ιταλία από ένα πολιτικό και θεσμικό αδιέξοδο. Δύο διαφορετικοί άνδρες, ένας Καθολικός και ένας κομμουνιστής, επικεντρώθηκαν αμφότεροι στη συμμετοχή του Κομμουνιστικού Κόμματος στην κυβέρνηση. Μια δράση που πολλοί φοβούνταν».

«Στην Αμερική, πρόεδρος ήταν ο Jimmy Carter και στη Ρωσία γ.γ. ο Leonid Brezhnev. Η συμφωνία μεταξύ A. Moro και E. Berlinguer υπονόμευσε τις πολιτικές των μεγάλων δυνάμεων. Οι μεν Αμερικανοί είδαν ένα κομμουνιστικό κόμμα να εισέρχεται στον χώρο ευθύνης τους, οι δε Σοβιετικοί παρατηρούσαν ένα κομμουνιστικό κόμμα που είχε ξεφύγει από την επιτήρησή τους και φλέρταρε με την εξουσία».

Στην απορία του ποιος δεν ήθελε να δημοσιευθεί το βιβλίο, απάντησε:

«Πολλοί, διότι αμφισβήτησαν τι πρέπει να πιστέψουμε, δηλαδή ότι οι Ερυθρές ταξιαρχίες ήταν καθαρές και κόκκινες, και ότι δεν υπήρχε δυνατότητα διείσδυσης σε αυτές. Υπήρξα δέκτης συνεχών απειλών».

Στην φανταστική του αλήθεια, ο συγγραφέας, αλλάζει αρκετά στοιχεία από αυτά που δεν επιδέχονται αμφισβήτησης, όπως ότι η σορός του Μόρο δεν βρέθηκε σε 128 στο Μιλάνο αλλά σε 4L στη Ρώμη, όχημα που φιγουράρει σε μια κοκκινωπή απόχρωση και στο εξώφυλλο του βιβλίου. Εμφανίζει ένα παιδί στο διαμέρισμα της **Anna Laura Braghetti** όπου κρατήθηκε δεπι 55 ημέρες όμηρος ο Μόρο, ενώ τοποθετεί και φανταστικά πρόσωπα στους
πρωταγωνιστές
της απαγωγής και εκτέλεσης. Υποστηρίζει χωρίς αμφιβολίες την άποψη, ότι τα κέντρα που

αποφάσισαν την εξόντωση του Μόρο, βρίσκονταν εκτός Ιταλίας, και χρησιμοποιήσαν ως εργαλεία πρόθυμους ιδεολόγους Ιταλούς, αλλά και αλλοδαπούς μισθοφόρους.
Τέλος,
δεν αναφέρεται πουθενά το ονοματεπώνυμο του δολοφονηθέντος. Αποκαλείται ως αξιότιμος, onorevole στη γλώσσα του, ενώ και το φινάλε της αφήγησης του είναι δυσοίωνο.

Ο συγγραφέας δείχνει μια κατανόηση για το πως κάποιος, μέσα από τις συνθήκες εκείνης της εποχής μπορεί να κάνει το βήμα, και να περάσει από την αποδεκτή, την νόμιμη πολιτική στο παράνομο, ένοπλο περιθώριο. Ταυτόχρονα δεν κρύβει την εκτίμηση και την συμπάθεια του προς τους ηγέτες του P.C.I. και του D.C. και την μεγάλη ευκαιρία που χάθηκε για τον ιστορικό συμβιβασμό, με την απαγωγή και δολοφονία του Μόρο.

Ας το χαρακτηρίσουμε, τούτη την έκδοση, απαραίτητο συμπλήρωμα για τους μελετητές των πεπραγμένων στη γείτονα χώρα και ευχάριστα ζοφερό ανάγνωσμα για τους συμπαθούντες τις μυθιστορηματικές αφηγήσεις.